

færlig Situation, for Indledning af Forfølgning — af Forældelsesfristen, som denne er bestemt ved §§ 2 til 10, eller af den Frist, som ifølge de nærmest foregaaende Paragraffer maatte staa aaben til Indledning af ny Forfølgning.

Hermed slutter Rækken af de Paragraffer (§§ 2 til 15), som bestemme Forældelses-systemets Bygning.

Indholdet af Paragrafferne 16 til 19 og 21 er i det væsentlige allerede betegnet. — § 20 handler om Mortifikation af Pantebreve — §§ 21 og 22 indeholde Bestemmelser om Ophævelse af tidligere Lovbestemmelser og om Tiden, da Loven skal træde i Kraft, samt Overgangsbestemmelser.

I det efterfølgende ville Forslagets Bestemmelser blive gennemgaaede paragrafvis. Der vil derunder være Lejlighed til at omtale en Del af de Afvigelser, som det norske Komitéudkast frembyder. Resten af disse ville derefter blive Genstand for Omtale under et.

Til § 1.

I Paragraffens første Sætning angives i et almindeligt Omrids Lovens Omraade: at dens Frihedsbestemmelser angaa (og kun angaa) Forbringsrettigheder, s: obligatoriske Krav, og at paa den anden Side deres Anvendelse er udelukket for saadanne Forbringsrettigheders Bedkommende, for hvilke der ved særskilt Lovbestemmelse er givet Forrifter, hvis Beskaffenhed medfører, at de ikke ville kunne bringes i Anvendelse jævnsides med nærværende Lovs Bestemmelser. Med det Forbehold, som i denne Henseende er gjort i § 1, maa jævnsides § 21, som udtrykkeligt opretholder alle særlige Lovbestemmelser, hvori Frist er foreffreven til Paatale, Fremstættelse eller Anmeldelse af nogen Fordring. Ved sidstnævnte Paragraf skal blive gjort nogle Bemærkninger om, i hvilket Omfang Lovforslagets Regler i Kraft heraf ville være udelukkede ved Fordringer, for hvis Bedkommende slige særlige Forrifter findes. En yderligere Afgrensning erhoder Lovens Omraade i § 18, som angiver forskellige Fordringer, der skulle være undtagne fra dens Regler. — Det har været nødvendigt her saa vel som i Lovforslagets Overkrift at benytte Udtrykket „Forbringsret“, „Forbringsrettigheder“, medens derimod det norske Udkast har brugt Ordet „Fordring“; dette sidste Ord omfatter nemlig i vort Lovsprog ikke blot obligatoriske men ogsaa tinglige Krav, se Konkurslov 1872 § 7.

I Indledningsætningen er fremdeles betegnet den almindelige Karakter af de Friste, Loven fastsætter, nemlig at de ere Paatalefrister, inden hvis Udløb det Sogemaal

eller den Forfølgning af anden Art maa være begyndt, hvorunder Kreditor vil opnaa henholdsvis Dom (eller ligestillet Afgørelse) eller Fuldstigørelse for sin Fordring.

Slutningsætningen i første Stykke angiver Virkningen af Fristens Udløb, nemlig at den medfører Fordringens Bortfald. Det Forbehold, som ligger i Indfødsætningen „uden at o. s. v.“, er strengt taget ikke nødvendigt. Den „Frist, som nedensfor bestemmes“ og hvis Udløb siges at ville medføre Fordringens Bortfald, finder nemlig først sin nærmere Bestemmelse for de forskellige mødende Kombinationer gennem alle de specielle Regler, som gives i det efterfølgende, i Medfør af hvilke Fristens Endepunkt ved Indtrædelsen af den ene eller den anden af en Række forskellige Begivenheder kan blive rykket ud — altsaa Fordringen blive „holdt i Kraft“ — udover det Tidspunkt, ved hvilket det hidtil stod som en Mulighed, at den vilde falde bort som forældet. Det vilde for saa vidt netop være det korrekte at sige uden nogen Indskrænkning, at en Fordring „bortfalder som forældet, naar den ikke paa-tales inden saadan Frist, som nedensfor bestemmes“. Tanken med Forbeholdet har været, straks paa Forhaand at give den, der læser Loven, en Andledning af, at den Frist, som Loven giver til Paatale, netop har denne bevægelige Karakter, og at navnlig Indtrædelsen af det Tidspunkt, som for det enkelte Tilfælde maatte være betegnet ved Reglerne i de nærmest følgende Paragraffer — §§ 2 til 10 — der (tilligemed den supplerende Bestemmelse i § 13, 2det Punktum) indeholde de Forrifter, som efter deres Ordlyd gaa ud paa at fastsætte Forældesetidens Længde, ikke ufravigeligt fører med sig, at Kreditor fra nu af er afskaaren fra med Virkning at begynde Paatale, idet Ud-gang hertil efter Omstændighederne endnu vil kunne være holdt ham aaben i Kraft af en af Reglerne i § 11, andet Stykke, § 12, andet Punktum, § 13, tredje Punktum, § 14 og § 15.

I Tilknnytning til Bestemmelsen i Paragraffens første Stykke om den almindelige Virkning af Forældelsesfristens Udløb er i andet Stykke givet Regler for, i hvilket Omfang Fristens Udløb skal medføre Bortfald af Pantrettigheder. At Haandpanteret og Tilbageholdelsesret ikke bortfalder, stemmer med den gældende Ret. Derimod er det hidtil antaget, at Underpant — og vel overhovedet enhver Panteret, som ikke er forbunden med Besiddelse af Pantet — bortfalder ved Forældelse efter D. L. 5—14—4, og dette har navnlig ogsaa været antaget at gælde om Pant i fast Ejendom, se H. R. D.